

Bruxelles, den 9.12.2015
COM(2015) 635 final

2015/0288 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2015) 274}

{SWD(2015) 275}

BEGRUNDELSE

I. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Strategien for det digitale indre marked¹, som Kommissionen vedtog den 6. maj 2015, bebudede et lovgivningsinitiativ om harmoniserede regler for levering af digitalt indhold og onlinesalg af varer. Initiativet består af i) et forslag om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og ii) et forslag om visse aspekter af aftaler om onlinesalg² og andre former for fjernsalg af varer.

Som Kommissionen meddelte i arbejdsprogrammet for 2015, bygger disse to forslag på erfaringer fra forhandlingerne i forbindelse med forordningen om en fælles EU-købelov. Det skal navnlig bemærkes, at de ikke længere følger en tilgang med en frivillig ordning eller indeholder et omfattende regelsæt. I stedet omfatter forslagene et målrettet og fuldt ud harmoniseret regelsæt. De bygger ligeledes på en række ændringsforslag fra Europa-Parlamentet ved førstebehandlingen af forslaget til forordning om en fælles EU-købelov, navnlig begrænsningen af anvendelsesområdet til onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer samt udvidelsen af anvendelsesområdet til visse former for digitalt indhold, der leveres mod modydelse, som ikke er penge.

Selv om denne begrundelse specifikt omhandler forslaget om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer, omhandler denne del af begrundelsen, som forklarer baggrunden for forslaget, begge forslag, idet de er udformet som en pakke med fælles mål.

• **Begrundelse og formål**

Det overordnede formål med forslagene er at bidrage til hurtigere vækstmuligheder gennem oprettelsen af et ægte digitalt indre marked, som vil gavne både forbrugere og virksomheder. Ved at fjerne de største aftaleretlige hindringer for den grænseoverskridende handel vil forslagene regler mindske virksomhedernes og forbrugernes usikkerhed, som skyldes komplekse juridiske rammer, samt virksomhedernes omkostninger, som hidrører fra forskelle i de aftaleretlige regler.

39 % af de virksomheder, der sælger online, men ikke har grænseoverskridende salg, anfører forskelle i de nationale aftaleretlige regler som en af de største hindringer for grænseoverskridende salg³. Dette gælder navnlig beføjelser, hvis der leveres en mangelfuld vare, hvilket anføres af 49 % af detailhandlere i EU, der sælger online, og 67 % af dem, der på nuværende tidspunkt forsøger eller overvejer at sælge online på tværs af grænserne⁴. Forskellige nationale aftaleretlige regler har medført engangsomkostninger for detailhandlere på ca. 4 mia. EUR, som hovedsageligt rammer mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Formålet med disse forslag er at skabe et erhvervsvenligt klima og gøre det lettere for virksomheder, især SMV'er, at sælge på tværs af grænserne. Virksomhederne bør have retssikkerhed og undgå unødvendige omkostninger på grund af forskellige nationale regler, når de sælger varer og digitalt indhold uden for hjemmemarkedet.

1

COM(2015) 192 final <http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/>

2

I denne begrundelse skal "onlinesalg" forstås som "onlinesalg og andre former for fjernsalg".

3

Flash Eurobarometer 396 om virksomhedernes holdning til salg på tværs af grænserne og forbrugerbeskyttelse (2015).

4

Flash Eurobarometer 413 om virksomheder, der udøver onlineaktiviteter (2015), fordelt på sektorer (udelukkende B2C)

Blot 18 % af de forbrugere, der anvendte internettet til private formål i 2014, købte online fra et andet EU-land, mens 55 % købte online fra virksomheder i deres eget land⁵. Forbrugerne mangler sikkerhed, når de køber online på tværs af grænserne, og de er af den opfattelse, at de er bedre beskyttet, når de køber online i deres eget land, hvor de er dækket af nationale regler, som de er fortrolige med. En af de vigtigste årsager er, at de er usikre på deres vigtigste aftalemæssige rettigheder. Forskellige nationale ordninger står desuden i vejen for en effektiv håndhævelse af forbrugernes rettigheder. Dermed går forbrugerne glip af muligheder og har et ringere udvalg til mindre konkurrencedygtige priser. Idet forbrugerne ikke har tillid til den grænseoverskridende onlinehandel, kan de heller ikke drage fordel af prisforskellene i de enkelte medlemsstater, og dermed går de glip af vigtige potentielle muligheder.

Der er behov for at handle hurtigt i forbindelse med onlinesalg af varer. Samtidig risikerer en harmonisering af reglerne for fjernsalg at medføre regler for fjernsalg, der afviger fra reglerne for direkte salg. På grund af den stigende betydning af modellen for distribution via flere kanaler (dvs. samtidigt salg gennem flere kanaler som f.eks. direkte salg i en butik, online eller andet fjernsalg) vil Kommissionen træffe foranstaltninger for at undgå dette resultat og for at sikre, at forbrugere og erhvervsdrivende får en sammenhængende retlig ramme, der nemt kan anvendes overalt i EU.

Derfor har Kommissionen sammen med det nuværende forslag og i forbindelse med programmet for målrettet og effektiv regulering iværksat en dybdegående analyse af EU's nuværende forbrugerlovgivning. Data fra analysen af kvalitetskontrollen af anvendelsen af forbruger købsdirektivet og garantidirektivet vedrørende direkte køb af varer forventes at foreligge i anden halvdel af 2016. Selv om disse data og dermed resultatet af kvalitetskontrollen af dette område endnu ikke foreligger, kan de mulige konklusioner af kontrollen indgå i medlovgivernes arbejde på forslaget om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer, såfremt det konstateres, at der er behov for et initiativ fra Kommissionen vedrørende direkte salg af varer.

- **Sammenhæng med gældende bestemmelser på området**

De vigtigste materielle bestemmelser i forslaget omfatter de væsentligste forskelle i de nationale ufravigelige forbrugerbeskyttelsesregler efter medlemsstaternes gennemførelse af minimumsharmoniseringsreglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed⁶. Det er netop disse væsentlige forskelle i de nationale regler, som påvirker de erhvervsdrivendes beslutning om, hvorvidt de skal sælge varer på tværs af grænserne.

Selv om forslaget tager udgangspunkt i reglerne i direktiv 1999/44/EF, omfatter det en fuld harmonisering af betingelserne for varens overensstemmelse med aftalen, hierarkiet af forbrugernes beføjelser, varigheden af den omvendte bevisbyrde og de lovbestemte garantier. Desuden præciseres visse elementer af det nuværende direktiv 1999/44/EF, såsom den omstændighed, at forbrugeren vil have ret til at ophæve købet eller til et afslag i prisen, hvis sælgeren ikke reparerer eller ombytter varen inden for en rimelig frist. Til forskel fra direktiv 1999/44/EF vil forbrugeren ligeledes have ret til at ophæve købet i tilfælde af uvæsentlige mangler. Modsat direktiv 1999/44/EF vil forbrugere i henhold til forslaget desuden ikke være underlagt den forpligtelse til at underrette sælgeren om en mangel ved varen inden for en bestemt periode efter, at manglen er blevet opdaget, som de i dag er underlagt i henhold til en række nationale love. En væsentlig ændring i forhold til direktiv 1999/44/EF er især, at

⁵

Eurostats undersøgelse af husstandes og enkeltpersoners brug af it (2014).

⁶

EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12.

varigheden af den omvendte bevisbyrde forlænges til to år. Ligesom direktiv 1999/44/EF indeholder forslaget bestemmelser om forbrugernes ret til erstatning for tab forårsaget af manglende overholdelse af nationale love.

Forslaget supplerer desuden Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF⁷, som allerede har medført en fuld harmonisering af visse regler for onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer (hovedsageligt oplysningskrav forud for indgåelsen af aftalen og fortrydelsesret). Forslaget supplerer desuden Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ("Direktivet om elektronisk handel")⁸, som bl.a. til dels fastlægger harmoniserede regler for elektroniske kontrakter.

Forslaget vil ikke harmonisere alle regler om urimelige vilkår fuldt ud og berører derfor ikke Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler⁹.

Forslaget er foreneligt med de nuværende EU-regler om lovvalg og kompetence på det digitale indre marked¹⁰. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område¹¹ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)¹², som indeholder regler for valg af værneting og lovvalg, finder ligeledes anvendelse på det digitale område. Disse instrumenter er blevet vedtaget for ganske nylig, og internettets betydning blev taget nøje i betragtning i løbet af lovgivningsprocessen. Nogle regler tager særligt højde for internettransaktioner, navnlig reglerne om forbruger aftaler. Disse regler har bl.a. til formål at beskytte forbrugerne på det digitale indre marked ved at lade dem nyde godt af de ufravigelige regler i den medlemsstat, hvor de har deres sædvanlige opholdssted. Da det nuværende forslag om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer har til formål at harmonisere de vigtigste ufravigelige forbrugerbeskyttelsesregler, vil de erhvervsdrivende ikke længere stå over for så store uligheder i de 28 forskellige juridiske ordninger. Sammen med dette forslags nye aftaleregler for onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer fastlægger de nuværende internationale privatretlige regler en klar retlig ramme for køb og salg på et europæisk digitalt marked, som tager højde for både forbrugernes og virksomhedernes interesser. Derfor kræver dette lovgivningsforslag ingen ændringer af den nuværende ramme for EU's internationale privatret i henhold til forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I).

Forslaget supplerer og gør det muligt for sektorspecifik EU-lovgivning – såsom lovgivningen om miljøvenligt design¹³ eller energimærkning¹⁴, dens gennemførelsesretsakter og delegerede

7 EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64.

8 EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

9 EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.

10 En detaljeret forklaring af EU's regler om lovvalg og kompetence på det digitale indre marked foreligger i bilag 7 til arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene, der indeholder konsekvensanalysen, som ledsager forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer (SWD(2015) 275).

11 EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1.

12 EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6.

13 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21.10.2009 om minimering af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (EUT L 285 af 31.10.2009, s. 10).

retsakter – at indføre produktspecifikke holdbarhedskrav som f.eks. krav om holdbarhedsoplysninger.

- **Overensstemmelse med andre EU-politikker**

Strategien for det digitale indre marked har til formål at tage hånd om alle de største hindringer for udviklingen af grænseoverskridende e-handel på det digitale indre marked på en helhedsorienteret måde. Forslaget skal i lyset af denne helhedsorienterede tilgang. Dette omfatter bl.a. initiativerne vedrørende den rolle, som platforme spiller, det europæiske cloud-initiativ, momsregelbyrden og pakkelevering. Strategien omfatter ligeledes initiativer vedrørende håndhævelse/regresret, f.eks. iværksættelsen af platformen til onlinetvistbilæggelse¹⁵ og revisionen af forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse¹⁶. Desuden vil fuldt ud harmoniserede aftaleretlige regler i EU navnlig fremme koordinerede håndhævelsesforanstaltninger fra myndighederne inden for forbrugerbeskyttelsessamarbejdet¹⁷.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Retsgrundlaget for dette forslag er artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og formålet med forslaget er at forbedre det indre markeds oprettelse og funktion.

De nuværende forskelle i forbrugerretlige regler forhindrer erhvervsdrivende i at sælge online på tværs af grænserne, fordi de er nødt til at tilpasse deres aftaler til forskellige ufravigelige forbrugerretlige regler i de forskellige medlemsstater, de eksporterer til, hvilket indebærer aftaleretlige omkostninger. Forbrugerne er usikre på deres vigtigste aftaleretlige rettigheder, når de handler i udlandet, og foretrækker derfor at handle på deres hjemmemarked. Disse problemer har en direkte indvirkning på det indre markeds oprettelse og funktion og begrænser konkurrencen.

Forskellene i de nationale ufravigelige regler, der gør sig gældende for aftaler om forbruger køb i medlemsstaterne, udspringer hovedsageligt af nationale obligatoriske regler, der er mere vidtgående end EU's minimumsharmoniseringsdirektiver^{18 19}. Der er flere centrale

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/30/EU af 19.5.2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produktoplysninger (EUT L 153 af 18.6.2010, s. 1).

¹⁵ Forordning (EU) nr. 524/2013 af 21.5.2013 om onlinetvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 1).

¹⁶ EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1.

¹⁷ Dette direktiv ændrer forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde, således at der tilføjes en henvisning til direktivet i forordningens bilag.

¹⁸ Disse oplysninger beror hovedsageligt på medlemsstaternes indberetninger til Kommissionen i henhold til artikel 32 og 33 i direktiv 2011/83/EU om ændring af Rådets direktiv 93/13/EEF og direktiv 1999/44/EF. De fulde indberetninger kan tilgås via: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_rights/rights-contracts/directive/notifications/index_en.htm.

¹⁹ Selv om de fleste forskelle i de nationale forbrugerregler stammer fra medlemsstaternes forskellige gennemførelser af EU's minimumsharmoniseringsdirektiver, er der desuden andre nationale ufravigelige forbrugerretlige regler, som ikke hidrører fra gennemførelsen af EU's forbrugerlovgivning. Specifikke eksempler kan findes i konsekvensanalysen, der ledsager forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af online salg og andre former for fjernsalg af varer, SWD (2015) 275, afsnit 1.2 "De væsentligste forskelle mellem ufravigelige forbrugerretlige regler, der berører den grænseoverskridende handel med materielle varer".

områder, hvor der findes sådanne forskelle, som medfører yderligere omkostninger for virksomhederne og manglende retssikkerhed for forbrugerne.

Direktiv 1999/44/EF etablerer et hierarki af beføjelser, som forbrugerne har adgang til. Såfremt varen ikke er i overensstemmelse med købsaftalen, har forbrugeren ret til at få den bragt i overensstemmelse ved først at anmode om afhjælpning eller omlevering. Først derefter kan forbrugeren anmode om ophævelse af aftalen eller om et afslag i prisen. 20 medlemsstater²⁰ har valgt denne løsning, mens andre medlemsstater enten giver forbrugerne frit valg mellem beføjelserne eller har overtaget hierarkiet af beføjelser, men desuden har indført andre beføjelser, f.eks. retten til at afvise mangelfulde varer inden for en kort frist.

I henhold til direktiv 1999/44/EF kan medlemsstaterne forpligte forbrugeren til at underrette sælgeren om mangler senest to måneder efter, at han har opdaget den, hvis forbrugeren skal kunne benytte sig af sine rettigheder. Såfremt der ikke sker underretning, kan forbrugeren ikke gøre sine rettigheder gældende. I 11 medlemsstater²¹ er forbrugerne ikke underlagt en sådan forpligtelse, hvorimod forbrugerne i 12 medlemsstater²² skal anmelde manglen inden for to måneder, og forbrugerne i fem medlemsstater²³ skal gøre det inden for en anden frist.

I medfør af direktiv 1999/44/EF kan en forbruger kun gøre sine rettigheder gældende, såfremt varerne ikke var i overensstemmelse ved leveringen. Bevisbyrden er omvendt de første seks måneder, hvor virksomheden skal bevise, at der ikke var tale om en mangel på leveringstidspunktet. 25 medlemsstater har indført dette princip, og tre medlemsstater²⁴ har for nylig forlænget varigheden af den omvendte bevisbyrde.

Direktiv 1999/44/EF bestemmer, at sælgeren i mindst to år er ansvarlig for mangler, der eksisterede på leveringstidspunktet. 23 medlemsstater har indført denne toårsperiode, mens perioden er længere i én medlemsstat²⁵ og ubegrænset i to medlemsstater²⁶. I to andre medlemsstater²⁷ er der ikke nogen specifik varighed af den lovbestemte garanti, men forbrugerrettighederne begrænses derimod af en forældelsesfrist (tidsfrister i national lovgivning for påberåbelse af rettigheder ved en domstol).

Forslaget vil overordnet set fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder, som skyldes disse forskelle mellem nationale ufravigelige forbrugerrettelige regler, navnlig ekstra transaktionsomkostninger ved indgåelsen af grænseoverskridende transaktioner, og den manglende tillid til deres rettigheder, som forbrugere oplever, når de foretager indkøb i et andet EU-land, hvilket alt sammen indvirker direkte på det indre markeds oprettelse og funktion og begrænser konkurrencen.

Forslaget vil sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau gennem et enkelt sæt fuldt ud harmoniserede ufravigelige regler, som bevarer og i visse tilfælde forbedrer det beskyttelsesniveau, som forbrugerne er sikret i henhold til det nuværende direktiv 1999/44/EF.

20 Østrig, Belgien, Bulgarien, Tjekkiet, Danmark, Estland, Finland, Frankrig, Tyskland, Ungarn, Italien, Letland, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Polen, Rumænien, Slovakiet, Spanien, Sverige.

21 Østrig, Bulgarien, Tjekkiet, Frankrig, Tyskland, Grækenland, Irland, Litauen, Luxembourg, Polen og Det Forenede Kongerige.

22 Belgien, Kroatien, Cypern, Estland, Finland, Italien, Letland, Malta, Portugal, Rumænien, Slovenien og Spanien.

23 Inden for en rimelig frist i Danmark og Sverige, omgående i Nederlandene og straks i Ungarn (i disse lande anses underretning inden for to måneder altid for at være inden for fristen), inden for seks måneder i Slovakiet.

24 Frankrig, Portugal og Polen

25 Sverige.

26 Finland og Nederlandene.

27 Irland og Det Forenede Kongerige.

- **Nærhedsprincippet**

Forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union.

Formålet med initiativet er at fjerne forbrugerretlige hindringer i onlinehandlen og bidrage til at oprette et ægte digitalt indre marked, som vil gavne både forbrugere og virksomheder. Medlemsstaterne kan ikke hver for sig opfylde dette mål på en tilfredsstillende måde. Reglerne om salg af varer i direktiv 1999/44/EF er minimumsharmoniseringsregler og giver derfor medlemsstaterne mulighed for at gennemføre dem forskelligt. Det har medført juridisk fragmentering. Kun en koordineret indsats på europæisk plan, som er rettet mod at fjerne de eksisterende forskellige nationale tilgange til EU-forbrugerlovgivningen ved hjælp af fuld harmonisering, kan bidrage til gennemførelsen af det indre marked ved at løse dette problem.

Forslaget bygger på en fuld harmonisering af visse af forbrugernes vigtigste aftalemæssige rettigheder. Dermed skabes et enkelt sæt regler, der sikrer det samme høje forbrugerbeskyttelsesniveau i hele EU og giver de erhvervsdrivende mulighed for at sælge til forbrugere i samtlige medlemsstater på de samme aftalevilkår. Forslaget vil i væsentlig grad reducere de erhvervsdrivendes omkostninger i forbindelse med overholdelse af forskellige bestemmelser og sikre forbrugere et højt beskyttelsesniveau. Derfor er en indsats på europæisk plan mere effektiv end en indsats på nationalt niveau.

Fuld harmonisering har allerede vist sig at fungere inden for EU's forbrugerbeskyttelseslovgivning, f.eks. gennem bestemmelserne i direktiv 2011/83/EU, som sikrer et enkelt sæt ensartede forbrugerrettigheder for alle forbrugere i Den Europæiske Union, som fortolkes og håndhæves ensartet i samtlige medlemsstater. Et initiativ på EU-niveau vil sikre en sammenhængende udvikling af forbrugernes rettigheder, samt at alle forbrugere i EU drager fordel af det samme høje forbrugerbeskyttelsesniveau. Det vil skabe retssikkerhed for virksomheder, der ønsker at sælge varer i andre medlemsstater. Dette resultat opnås alene gennem en indsats på EU-niveau.

Desuden vil et initiativ på EU-niveau sikre, at forbrugerrettighederne anvendes på en sammenhængende måde, samt at alle forbrugere i EU drager fordel af det samme høje forbrugerbeskyttelsesniveau. Det vil skabe retssikkerhed for virksomheder, der ønsker at sælge varer i andre medlemsstater. Et sådant initiativ vil sikre et sammenhængende retsgrundlag for koordinerede håndhævelsesforanstaltninger, da det forslåede direktiv vil blive inkluderet i bilaget til forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse. Desuden vil håndhævelsesforanstaltningerne blive væsentligt smidiggjort af de ensartede og fuldt ud harmoniserede regler, der foreslås. Dette vil styrke håndhævelsen af EU-lovgivningen til gavn for EU's forbrugere. Dette resultat opnås alene gennem en indsats på EU-niveau.

- **Proportionalitetsprincippet**

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union, idet forslaget ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for nå målene.

Forslaget harmoniserer ikke alle aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer. Det vil i stedet fokusere på alene at harmonisere de målrettede og vigtigste ufravigelige forbrugerretlige rettigheder på EU-niveau, som er afgørende for

grænseoverskridende onlinetransaktioner, som interesserede parter har identificeret som hindringer for handlen, og som er nødvendige for at opbygge forbrugernes tillid til fjernkøb i udlandet. Desuden vil valget af direktiv – frem for en forordning – som retlig form medføre væsentlig mindre indblanding i de nationale lovgivninger (jf. "Valg af retsakt" nedenfor).

- **Valg af retsakt**

Kommissionen fremlægger to direktiver om fuld harmonisering: et direktiv om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer og et direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold.

Valget af direktivformen giver medlemsstaterne frihed til at tilpasse gennemførelsen i deres nationale ret. En forordning ville kræve en langt mere detaljeret og omfattende ordning end et direktiv, idet virkningerne heraf er umiddelbart gældende. Dette ville medføre betydeligt mere indblanding i de nationale lovgivninger.

Valget af en fuld harmonisering vil føre til enkle og moderne regler, der fjerner aftaleretlige hindringer, skaber lige vilkår for virksomhederne og samtidig sikrer, at forbrugerne drager fordel af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele EU.

En ikke-bindende retsakt, som f.eks. en frivillig standardaftale, vil ikke indfri målet om at forbedre det indre markeds oprettelse og funktion. De erhvervsdrivende vil stadig være forpligtede til at overholde forskellige ufravigelige nationale regler i forbrugerens hjemland, såfremt disse sikrer et højere forbrugerbeskyttelsesniveau end standardaftalen, og dermed vil de stadig stå over for øgede aftaleretlige omkostninger.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Høringer af interesserede parter**

Høringsproces

Der er blevet udarbejdet en omfattende høringsstrategi med henblik på at sikre en bred deltagelse i løbet af dette initiativs lovgivningsproces. Strategien omfattede en blanding af offentlige og målrettede høringer. Kommissionen har indhentet et bredt og afbalanceret udsnit af synspunkter om dette emne, idet den har givet alle relevante parter (virksomheder, forbrugere, nationale myndigheder, jurister og akademikere) muligheden for at blive hørt²⁸.

- Offentlig høring: En åben internetbaseret offentlig høring af tolv ugers varighed resulterede i 189 besvarelser fra alle kategorier af interesserede parter fra hele EU.

- Målrettede høringer: Der blev oprettet en høringsgruppe af interesserede parter bestående af 22 organisationer, der repræsenterer en bred vifte af interesser. Gruppen mødtes syv gange.

Der blev ligeledes gennemført dybdegående interviews med virksomheder fra juni til august 2015 for at indsamle data om de aftaleretlige omkostninger, virksomheder står over for ved salg til udlandet.

28

Læs mere om høringen på http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/index_en.htm

Inden for rammerne af strategien for det digitale indre marked blev der i 2015 anvendt to undersøgelser, en af forbrugere²⁹ og en af virksomheder³⁰, til at identificere de største grænseoverskridende hindringer for det digitale indre marked.

Høring af medlemsstaterne: Fra juni til oktober 2015 blev der afholdt tre endagsworkshops med medlemsstaterne. De relevante problemstillinger blev også drøftet med nationale håndhævelsesmyndigheder under mødet i udvalget for forbrugerbeskyttelsessamarbejde (april 2015) og med de nationale myndigheder med ansvar for forbrugerpolitik under mødet i det forbrugerpolitiske netværk (maj 2015).

Resumé af resultaterne

Størstedelen af respondenterne på forbrugersiden anerkender, at en harmonisering kan forbedre den grænseoverskridende e-handel, men vil kun bakke op om en fuld harmonisering, såfremt det nuværende forbrugerbeskyttelsesniveau i medlemsstaterne ikke sænkes. De advarer desuden mod den risiko, der er forbundet med at etablere forskellige ordninger alt efter salgskanal. Forbrugerorganisationerne er stærk modstander af enhver form for anvendelse af den erhvervsdrivendes lovgivning. I betragtning af de forskellige karakteristika ved B2B- og B2C-aftaler og mulige problemer i forhold til eksisterende retsakter er forbrugerorganisationerne ikke fortalere for, at B2B-aftaler omfattes af dette forslags anvendelsesområde. De fleste virksomheder foretrækker harmoniserede EU-regler for B2C-salg af varer. Nogle erhvervs sammenslutninger er imidlertid i tvivl, hvad angår behovet for en indsats, men ser gerne, at den erhvervsdrivendes lovgivning anvendes, samt at forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I) ændres, såfremt der skal ske en indsats på EU-niveau. Erhvervsorganisationerne anbefaler, at der så vidt muligt undgås en sektorbestemt tilgang, som kan medføre forskellige regler for onlinesalg og salg uden om internettet og for varer og digitalt indhold. Langt hovedparten af sammenslutningerne af juridiske erhverv foretrækker harmoniserede EU-regler og den samme ordning for B2C- og B2B-aftaler.

Medlemsstaterne bakker overordnet set op om harmoniserede EU-regler, men er mere tilbageholdende med hensyn til den politiske gennemførlighed og differentieringen mellem onlinesalg og salg uden om internettet. Nogle af dem ser gerne en forbedret gennemførelse, håndhævelse og evaluering af den nuværende lovgivning, inden ny lovgivning gennemføres. Langt størstedelen af de responderende medlemsstater bakker op om, at kun B2C-aftaler skal indgå i den nye ordning. Derudover er et betragteligt antal medlemsstater udtrykkeligt imod enhver form for anvendelse af den erhvervsdrivendes lovgivning og dermed en ændring af Rom I-forordningen.

For så vidt angår indholdet af reglerne bakker de fleste forbrugerorganisationer op om et frit valg af beføjelser, mens de fleste respondenter på erhvervsiden er fortalere for et hierarki af forbrugerbeføjelser i hele EU. Der er delte meninger i medlemsstaterne: nogle foretrækker et hierarki af beføjelser, mens andre ønsker, at forbrugerne frit kan vælge mellem beføjelserne. Hovedparten af respondenterne fra de juridiske erhverv er tilhængere af, at forbrugerne frit kan vælge beføjelser, mens andre foretrækker et hierarki af beføjelser, som parterne eventuelt kan forhandle om. For så vidt angår den omvendte bevisbyrde slår forbrugerorganisationerne til lyd for en varighed på mere end seks måneder (generelt set to år), og næsten alle er tilhængere af, at den lovbestemte garanti gælder i en længere periode. Virksomhederne ønsker at fastholde den omvendte bevisbyrdes nuværende varighed og bakker op om en fuld

²⁹

Forbrugerundersøgelse gennemført af GfK for Kommissionen om de største grænseoverskridende hindringer for det digitale indre marked og om, hvor de har den største betydning (2015).

³⁰

Flash Eurobarometer 413 om virksomheder, der udøver onlineaktiviteter (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf

harmonisering af den nuværende varighed af den lovbestemte garanti på to år. Medlemsstaterne og de juridiske erhverv bakker generelt set op om at bevare de nuværende regler for den omvendte bevisbyrde og for den lovbestemte garanti.

- **Ekspertbistand**

Kommissionen har støttet sig til flere økonomiske og juridiske undersøgelser, som enten blev bestilt særligt med henblik på dette initiativ eller som en del af strategien for det digitale indre marked, heriblandt en undersøgelse fra 2015 med henblik på at identificere de største grænseoverskridende hindringer for det digitale indre marked³¹, Eurostats statistikker for 2014, undersøgelser fra Eurobarometer og et SMV-panel³².

En retssammenlignende undersøgelse gav et overblik over de ufravigelige regler, der finder anvendelse på kontraktlige forpligtelser i aftaler om salg af varer, som afsættes ved fjernsalg og især online.

- **Konsekvensanalyse**

Udvalget for Forskriftskontrol udsendte den 16. oktober 2015 en indledende udtalelse om udkastet til konsekvensanalyse, som er blevet ændret under hensyn til udvalgets bemærkninger og fremlagt på ny. Den 9. november 2015³³ udsendte udvalget den anden udtalelse, som godkendte udkastet til konsekvensanalyse med forbehold af en række bemærkninger.

Den reviderede konsekvensanalyserapport og et resumé er offentliggjort sammen med forslagene³⁴.

Undersøgte alternative løsningsmodeller for politiske tiltag

Ud over konsekvenserne af en uændret politik undersøgte konsekvensanalysen følgende alternative løsningsmodeller for politiske tiltag: i) model 1: målrettede fuldt ud harmoniserede regler for varer og digitalt indhold, ii) model 2: anvendelse af den erhvervsdrivendes lovgivning sammen med de nuværende harmoniserede regler for varer/målrettede og fuldt ud harmoniserede regler for digitalt indhold, iii) model 3: uændret politik for varer og målrettede fuldt ud harmoniserede regler for digitalt indhold, iv) model 4: uændret politik for varer og minimumsharmoniseringsregler for digitalt indhold, v) model 5: en frivillig europæisk standardaftale kombineret med et EU-garantimærke.

31

Se bl.a.

– Forbrugerundersøgelse gennemført af GfK for Kommissionen om de største grænseoverskridende hindringer for det digitale indre marked og om, hvor de har den største betydning (2015)

http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/market_studies/obstacles_dsm/docs/21_09_dsm_final_report.pdf

– Eurostats undersøgelse af husstandes og enkeltpersoner brug af IKT (2014)

– Comparative Study on cloud computing contracts (2014) DLA Piper, s. 33 ff. Analysis of the applicable legal frameworks and suggestions for the contours of a model system of consumer protection in relation to digital content contracts, University of Amsterdam Centre for the Study of European Contract Law (CSECL) Institute for Information Law (IViR) Amsterdam Centre for Law and Economics (ACLE), s. 32 ff.

– Flash Eurobarometer 413 om virksomheder, der udsønder onlineaktiviteter (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf

32

– Economic study on consumer digital Content products, ICF International, 2015.

33

En undersøgelse i SMV-panelet fra 2011 i Enterprise Europe-netværket, som indsamlede besvarelser fra 1 047 mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder.

34

Udtalelsen fra Udvalget for Forskriftskontrol kan tilgås via http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm.

Konsekvensanalyserapporten og resuméet findes på http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm.

På baggrund af en komparativ analyse af konsekvenserne af disse modeller konkluderede konsekvensanalyserapporten, at model 1 i højest grad vil opfylde de politiske målsætninger. Denne model vil mindske de erhvervsdrivendes aftaleretlige omkostninger og fremme den grænseoverskridende e-handel. Virksomheder vil i høj grad kunne støtte sig til deres egen lovgivning, når de sælger på tværs af grænserne, idet de overordnede regler, som er relevante for den grænseoverskridende handel, vil være de samme i alle medlemsstater. Selv om de nye regler om onlinesalg af varer vil medføre visse engangsomkostninger i forbindelse med tilpasning for virksomheder, der sælger online, bliver disse omkostninger udlignet af de omkostningsbesparelser, der følger af muligheden for at sælge i hele EU uden nogen yderligere aftaleretlige omkostninger, idet reglerne er fuldt ud harmoniserede. Dette vil især være en fordel for mindre virksomheder i forhold til den nuværende situation, idet omkostningsbesparelserne på grund af de fuldt ud harmoniserede grænseoverskridende regler for varer vil have en større betydning, jo mindre virksomheden er. Altså skaber de nye regler et erhvervsvenligt klima med retssikkerhed for virksomhederne. Forbrugerne vil få et sæt tydelige rettigheder i hele EU og dermed mere sikkerhed i forbindelse med køb af varer eller digitalt indhold på tværs af grænserne. Selv om beskyttelsesniveauet i enkelte medlemsstater vil blive sænket på nogle få punkter, vil denne model medføre en væsentlig stigning i det overordnede nuværende forbrugerbeskyttelsesniveau i EU i henhold til direktiv 1999/44/EF, navnlig idet varigheden af den omvendte bevisbyrde forlænges til to år. Selv om medlemsstaterne ikke vil kunne vedtage eller bevare mere vidtgående forbrugerbeskyttelsesregler, vil der overordnet set blive sikret et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, og den grænseoverskridende håndhævelse af reglerne vil blive styrket. Dette medfører en win-win-situation for virksomhederne og forbrugerne. Konkurrencen øges, hvilket fører til en generel stigning i handlen og dermed et større og bedre udvalg til konkurrencedygtige priser for forbrugerne samt en betydelig makroøkonomisk gevinst for EU.

En uændret politik bidrager ikke til at nå målene for det digitale indre marked og kan medføre negative økonomiske konsekvenser i forhold til den nuværende situation.

Model 2 vil give øgede incitamenter til grænseoverskridende salg, idet de erhvervsdrivende ville have mulighed for at sælge deres produkter på tværs af grænserne udelukkende på grundlag af deres egen lovgivning. Forbrugerne vil i et vist omfang drage fordel af et større udvalg og lavere priser. I visse tilfælde vil de kunne drage fordel af et potentielt højere forbrugerbeskyttelsesniveau i henhold til den erhvervsdrivendes lovgivning, såfremt den er mere vidtgående end deres egen nationale lovgivning. Som følge af anvendelsen af den erhvervsdrivendes lovgivning i forbindelse med onlinesalg af varer og afvigelsen fra forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I) vil EU's forbrugere imidlertid ikke længere drage fordel af et højere forbrugerbeskyttelsesniveau, som deres nationale lovgivning efter gennemførelsen af direktiv 1999/44/EF kan sikre ud over den erhvervsdrivendes lovgivning. Dette vil have en negativ indvirkning på forbrugernes tillid til den grænseoverskridende handel. Desuden er det yderst sandsynligt, at en sådan ændring ikke vil være begrænset til erhvervsdrivende i EU, og at den dermed ville føre til, at den beskyttelse, der følger af de ufravigelige forbrugerretlige regler om transaktioner med erhvervsdrivende fra tredjelande, vil blive fjernet.

Ved model 3 og 4 vil der fortsat være aftaleretlige hindringer for den grænseoverskridende handel med varer.

Model 5 vil kunne hjælpe virksomhederne med at sælge varer i hele EU og give forbrugerne et tilfredsstillende forbrugerbeskyttelsesniveau. Dette vil dog i høj grad afhænge af indholdet af reglerne i standardaftalen, som branchen vil skulle aftale, og af i hvor høj grad EU's

virksomheder anvender og accepterer garantimærket. Forbrugerne kan tænkes at være mere tilbøjelige til at købe fra udenlandske erhvervsdrivende, der har EU-garantimærket. De erhvervsdrivende vil imidlertid stadig være forpligtede til at overholde ufravigelige nationale regler i forbrugerens sædvanlige opholdsland, såfremt disse sikrer et højere forbrugerbeskyttelsesniveau end bestemmelserne i standardaftalen, og dermed vil de stadig stå over for aftaleretlige omkostninger.

De væsentligste konsekvenser af forslaget

Konsekvensanalysen omfatter en vurdering af konsekvenserne af begge forslag, dvs. direktivet om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og direktivet om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer.

De to forslag vil fjerne aftaleretlige hindringer for grænseoverskridende onlinehandel for både forbrugere og erhvervsdrivende. Ved at fjerne disse hindringer tilskyndes der til grænseoverskridende handel: hvis de aftaleretlige hindringer fjernes, vil 122 000 flere virksomheder sælge online på tværs af grænserne. Eksporten inden for EU vil stige med ca. 1 mia. EUR. Den øgede onlinekonkurrence i detailledet vil medføre et prisfald i alle medlemsstater på gennemsnitligt 0,25 % på EU-niveau. Dette prisfald og den øgede forbrugertilid, som følger af ensartede rettigheder i hele EU, vil medføre en øget efterspørgsel hos forbrugerne. Det private forbrug, som afspejler forbrugernes velfærd, vil stige i alle medlemsstater med et gennemsnit på 0,23 % på EU-niveau, hvilket svarer til ca. €18 mia. EUR. Mellem 7,8 og 13 mio. flere forbrugere vil begynde at købe online på tværs af grænserne. Det gennemsnitlige beløb, som hver enkelt grænseoverskridende køber bruger årligt, vil desuden stige med 40 EUR. Denne stigning i udbud og efterspørgsel vil have en direkte indvirkning på de vigtigste makroøkonomiske variabler i hver enkelt medlemsstat og i EU som helhed. Det samlede BNP i faste priser forventes at stige varigt med ca. 4 mia. EUR om året.

Hvem påvirkes, og hvordan

Virksomhederne vil opleve omkostninger i forbindelse med overholdelsen af det nye direktiv, men de vil med tiden drage en større fordel af de fuldt ud harmoniserede regler for eksport af varer og digitalt indhold i hele EU. Efter gennemførelsen af de nye regler vil virksomhederne i det store hele ikke skulle tilpasse deres aftalevilkår til andre medlemsstaters lovgivninger, uanset hvor mange medlemsstater de sælger til. SMV'er vil ikke være undtaget fra den nye lovgivning: undtagelser vil mindske forbrugernes tillid, når de handler hos dem. Der er ingen god begrundelse for at give forbrugerne mindre beskyttelse, når de handler hos SMV'er frem for hos større virksomheder. En undtagelse ville ligeledes underminere SMV'ernes fordele ved at have et enkelt sæt regler, der gælder i hele EU. Initiativet vil derimod være særligt fordelagtigt for SMV'er, som i højere grad påvirkes af omkostninger ved tilpasningen af deres aftaler til andre medlemsstaters ufravigelige regler og ofte er mere bundet til deres hjemmemarked end deres større konkurrenter. Grænseoverskridende handel er en vigtig måde, hvorpå de kan få del i stordriftsfordele. SMV'er står over for udfordringer i forhold til at finde kunder. Dette er nemmere online, idet internettet muliggør onlinesalg med lavere omkostninger end ved salg uden om internettet.

Især hvad angår varer, vil virksomheder, der på nuværende tidspunkt kun foretager direkte salg, ikke opleve tilpasningsomkostninger. Virksomheder, der allerede sælger eller ønsker at sælge online til forbrugere i andre medlemsstater, vil drage direkte fordel af omkostningsbesparelser som følge af de fuldt ud harmoniserede EU-regler. Virksomheder,

der på nuværende tidspunkt sælger både online og direkte, vil i praksis ikke opleve yderligere omkostninger på grund af forskellige ordninger, idet det er usandsynligt, at der sker en fragmentering af reglerne for onlinesalg og reglerne for direkte salg af varer, eller at en sådan fragmentering vil have en væsentlig betydning. Skulle sådanne omkostninger opstå, vil de være begrænsede og kun gøre sig gældende i en kort overgangsperiode. Ifølge repræsentanter for detailvirksomheder vil virksomheder, der distribuerer via flere kanaler, faktisk kunne håndtere eventuelle overgangsforskelle mellem ordningerne for onlinesalg og for direkte salg af varer ved at anvende de højeste standarder på alt salg og dermed benytte én enkelt forretningsmodel.

For virksomhederne vil de nye regler medføre en række forpligtelser i forholdet til deres kunder. Mange af disse forpligtelser er imidlertid allerede omfattet af nationale love i forskelligt omfang og udstrækning på grund af EU's minimumsharmoniseringslovgivning, og virksomhederne er derfor allerede bekendt med dem. Navnlig forlængelsen af varigheden af den omvendte bevisbyrde fra seks måneder til to år forventes ikke at få en væsentlig betydning for virksomhederne, idet nye oplysninger viser, dels at det blot er et fåtal af virksomheder, der insisterer på, at kunderne skal bevise den erhvervsdrivendes ansvar inden for hele den toårige lovbestedte garanti, dels at den omvendte bevisbyrde ofte gør sig gældende under hele den toårige lovbestedte garanti i praksis. Det er begrænset, hvor meget de erhvervsdrivendes adfærd på nuværende tidspunkt ændrer sig før eller efter de seks måneder.³⁵

Forbrugerbeskyttelsesniveauet vil blive forbedret sammenlignet med det nuværende EU-niveau. Dette gælder navnlig forlængelsen af den omvendte bevisbyrde til to år ved tilpasningen af denne til den lovbestedte garantiperiode. Sammenholdt med de nationale standarder vil alle EU's forbrugere opnå fordele på dette punkt i form af et højere forbrugerbeskyttelsesniveau (med undtagelse af to medlemsstater, hvor niveauet ikke ændrer sig). Dette højere beskyttelsesniveau vil gøre det lettere for forbrugerne at udøve deres rettigheder og forventes at øge forbrugertilliden markant, hvilket især er relevant for grænseoverskridende køb på grund af afstanden i denne forbindelse. For så vidt angår forbrugerbeskyttelsesniveauet på andre punkter, f.eks. forbrugerens forpligtelse til at underrette sælgeren om manglen og forbrugerens ret til at bringe aftalen til ophør, hvis manglen er uvæsentlig, vil forslaget i de fleste tilfælde give et højere beskyttelsesniveau i forhold til de nuværende nationale standarder, mens beskyttelsesniveauet for visse yderligere rettigheder på enkelte punkter kan være lavere i et begrænset antal medlemsstater. Ikke desto mindre sikres et generelt højt forbrugerbeskyttelsesniveau samt en forbedret håndhævelse af reglerne. Derudover får forbrugerne ikke blot adgang til en bredere vifte af produkter fra erhvervsdrivende i hele EU til konkurrencedygtige priser, men de vil desuden kunne drage fordel af en højere kvalitet og mere holdbare produkter i overensstemmelse med Kommissionens pakke om cirkulær økonomi.

- **Grundlæggende rettigheder**

Forslaget vedrørende onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer vil have en positiv indvirkning på en række rettigheder, som er beskyttet i henhold til EU's charter om grundlæggende rettigheder, navnlig artikel 38 om forbrugerbeskyttelse og artikel 16 om friheden til at oprette og drive egen virksomhed.

Et enkelt sæt fuldt ud harmoniserede regler for onlinesalg af varer vil sikre et fuldt ud harmoniseret højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele EU i overensstemmelse med artikel 38 i

35

³⁵ "Consumer market study on the functioning of Legal and Commercial Guarantees for consumers in the EU" (2015, endnu ikke offentliggjort).

chartret om grundlæggende rettigheder ved at give forbrugerne tydelige og specifikke rettigheder, når de køber varer online i deres eget hjemland eller fra andre medlemsstater. Disse regler vil imidlertid erstatte de nuværende nationale regler for varer, hvilket kan sænke forbrugerbeskyttelsesniveauet i visse medlemsstater.

Et enkelt sæt fuldt ud harmoniserede regler for onlinesalg af varer vil desuden bidrage til at virkeliggøre målsætningen i artikel 16, idet virksomhederne vil få mulighed for at sælge varer i EU, både i deres hjemland og på tværs af grænserne. Dermed vil det blive lettere for dem at udvide deres forretning.

Endelig kan tydelige aftaleretlige rettigheder bidrage til målet for artikel 47 (adgang til effektive retsmidler), fordi dette vil øge muligheden for at udøve retten til adgang til effektive retsmidler ved en domstol. De nye regler bør tydeliggøre de beføjelser, der er til rådighed i tilfælde af tvister.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen budgetmæssige konsekvenser.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der gennemfører direktivet om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer. Disse foranstaltninger gengiver ordlyden af den lovgivning, som medlemsstaterne har vedtaget. Kommissionen overvåger foranstaltningerne for at sikre, at de er i overensstemmelse med direktivet.

- **Forklarende dokumenter**

I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

- **Detaljeret redegørelse for forslagets bestemmelser**

Forslaget består af 21 artikler. Mange af artiklerne hidrører fra direktiv 1999/44/EF eller fra forslaget til forordning om en fælles EU-købelov.

Artikel 1 fastlægger direktivets genstand og anvendelsesområde, idet den præciserer, at direktivet fastsætter visse regler om varers overensstemmelse, beføjelser og regler for udøvelsen af disse beføjelser. I forbindelse med konsekvensanalysen, som ledsager forslagene, blev der ikke identificeret nogen B2B-problemer, og derfor berører direktivet ikke dette område. Direktivet finder ikke anvendelse på varer som f.eks. cd'er og dvd'er, der integrerer digitalt indhold således, at varen udelukkende fungerer som et medium for det digitale indhold, ligesom det ikke finder anvendelse på aftaler om fjernsalg af tjenesteydelser. Det finder imidlertid anvendelse på varer såsom husholdningsapparater eller legetøj, hvor det digitale indhold er inkorporeret således, at dets funktioner er underordnet varens primære

funktioner, og det udgør en integreret del af varen. Såfremt en aftale omfatter både salg af varer og levering af tjenesteydelser, finder direktivet desuden kun anvendelse på den del, der vedrører salg af varer.

Artikel 2 indeholder en liste over definitioner af de begreber, der anvendes i direktivet. Nogle af definitionerne stammer fra den nuværende EU-lovgivning (som f.eks. definitionen af "forbruger" og "vare"), og idet de henviser til de samme begreber, skal de anvendes og fortolkes på en måde, der er i overensstemmelse med EU-lovgivningen. Andre definitioner stammer fra direktiv 2011/83/EU eller fra forslaget til forordning om en fælles EU-købelov.

Artikel 3 bestemmer, at nærværende direktiv er et direktiv til fuldstændig harmonisering. Medlemsstaterne vil ikke kunne vedtage eller bevare lovgivning, der er mere eller mindre vidtgående end de af direktivet omfattede krav. Virkningen af artikel 3 sammenholdt med artikel 1 er desuden at slå fast, at medlemsstaterne stadig kan lovgive inden for områder, der ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde.

Artikel 4 fastlægger de betingelser, som varerne skal opfylde for at være i overensstemmelse med kontrakten. Varerne skal hovedsageligt være i overensstemmelse med det, der er lovet i aftalen. Artiklen præciserer desuden, at varernes overensstemmelse med aftalen som hovedregel ikke blot vurderes ud fra aftalens vilkår, men at der desuden anvendes både subjektive og objektive kriterier for at beskytte de legitime interesser hos begge parter i en købsaftale. Disse yderligere objektive kriterier er fastlagt i artikel 5, 6 og 7.

Artikel 5 fastlægger de objektive kriterier for varens overensstemmelse med aftalen. Såfremt der ikke udtrykkeligt er fastlagt bestemmelser i aftalen, der indeholder betingelser for overensstemmelse, skal varen være i overensstemmelse med disse objektive kriterier.

Artikel 6 forklarer, at en mangel, der skyldes forkert installation af varen, anses for at være en mangel ved selve varen, hvis årsagen til den forkerte installation hidrører fra sælgeren.

Artikel 7 indeholder et yderligere krav til overensstemmelse, for så vidt angår de retlige mangler, som en vare kan have. I henhold til denne regel skal varen være fri for tredjemands ret, herunder på grundlag af intellektuel ejendomsret.

Artikel 8 fastlægger, hvornår betingelserne for manglen skal være til stede, for at sælgeren bærer ansvaret for misligholdelse. I de fleste tilfælde er det tidspunktet for risikoens overgang, jf. direktiv 2011/83/EU, når forbrugeren eller en af forbrugeren angiven tredjemand, herunder en befragter, som forbrugeren har anmodet om at foretage transporten, får overdraget varerne. I de tilfælde, hvor varen skal installeres, er det relevante tidspunkt for mangelsbedømmelsen, når installationen er fuldført, eller når forbrugeren har haft rimelig tid til at installere varen, dog senest 30 dage fra tidspunktet for risikoens overgang. Endelig skal sælgeren i henhold til artikel 8, stk. 3, inden for de første to år bevise, at der ikke foreligger en mangel.

Artikel 9 angiver de beføjelser i tilfælde af en mangel, som forbrugeren har til rådighed, og artiklen omfatter en fuld harmonisering af den rækkefølge, beføjelserne kan udøves i. Som et første skridt har forbrugeren ret til reparation eller omlevering af varen inden for rimelig tid og uden væsentlig ulempe. Som et andet skridt har forbrugeren ret til et afslag i prisen eller til at bringe aftalen til ophør, såfremt manglen ikke er blevet afhjulpet eller kan afhjælpes ved reparation eller omlevering. Artiklen giver desuden forbrugeren ret til at tilbageholde opfyldelsen, indtil varen er bragt i overensstemmelse.

Artikel 10 pålægger sælgeren en forpligtelse til at tage den vare tilbage, der er sket omlevering for, for egen regning, når han afhjælper manglen ved omlevering. Sælgeren kan selv tage den mangelfulde vare tilbage og installere den nye vare eller anmode tredjemand om at gøre dette for sælgers regning. Artiklen præciserer desuden, at forbrugeren ikke er forpligtet til at betale for brug af det, der er sket omlevering for, i tiden forud for omleveringen.

Artikel 11 præciserer, at forbrugeren kan vælge mellem reparation og omlevering, medmindre det valgte ville være uforholdsmæssigt i forhold til den anden mulighed, ulovligt eller umuligt. Artiklen indeholder desuden kriterier for vurderingen af, hvorvidt den valgte mulighed er uforholdsmæssig i forhold til den anden mulighed.

Artikel 12 indeholder retningslinjer for beregning af afslag i prisen.

Artikel 13 fastlægger regler for og konsekvenser af udøvelsen af retten til at bringe aftalen til ophør. Retten til at bringe aftalen til ophør på grund af mangler er en sidste udvej, som gør sig gældende, når de øvrige forsøg på at afhjælpe manglen ikke er mulige eller er mislykkedes. Forbrugeren kan også udøve denne ret i de tilfælde, hvor manglen er uvæsentlig. Artiklen præciserer, at forbrugeren kan bringe aftalen til ophør ved at give meddelelse herom, uanset meddelelsesform, samt at aftalen kun kan bringes delvist til ophør, hvis manglen kun vedrører nogle af de i henhold til aftalen leverede varer. Såfremt manglen kan berettige, at hele aftalen bringes til ophør, bør denne beføjelse imidlertid ikke være begrænset til blot at bringe aftalen delvist til ophør. Artikel 13 indeholder desuden bestemmelser om genoprettelse som en følge af, at aftalen er bragt til ophør, idet den bestemmer, at sælgeren skal tilbagebetale købesummen for egen regning inden for 14 dage, samt at forbrugeren skal tilbagelevere de mangelfulde varer for sælgers regning. Endelig indeholder denne artikel bestemmelser om, at forbrugeren under visse særlige betingelser er forpligtet til at betale pengeværdien af varen, såfremt den ikke kan tilbageleveres, samt til at betale for forringelsen af varens værdi i et begrænset omfang.

Artikel 14 bevarer tidsfristen på to år for udøvelsen af beføjelserne i henhold til dette direktiv. Hvis de i artikel 9 nævnte rettigheder i nogle medlemsstater er underkastet en reklamationsfrist, må denne frist ikke udløbe inden de to år.

Artikel 15 indfører gennemsigtighedskrav for sælgerens handelsmæssige garantier, f.eks. hvad angår udleveringen af garantierklæringen og dens indhold. Artiklen bestemmer desuden, at garantien er bindende for sælgeren på de vilkår, der er fastsat i reklamer, oplysninger afgivet inden aftalens indgåelse og i garantierklæringen. Den præciserer, at de vilkår, der er mest fordelagtige for forbrugeren, finder anvendelse i tilfælde af, at vilkår, der f.eks. indgår i reklamer, afviger fra vilkårene i garantierklæringen.

Artikel 16 giver sælgeren regresret i tilfælde af, at en handling eller en undladelse begået af en person i et tidligere led i transaktionskæden har udløst sælgerens ansvar for en mangel over for forbrugeren. Reglerne for udøvelsen af denne ret skal fastlægges i medlemsstaternes nationale lovgivninger.

Artikel 17 forpligter medlemsstaterne til at sørge for, at der findes tilstrækkelige og effektive midler til at sikre, at dette direktiv overholdes.

Artikel 18 erklærer, at de i dette direktiv omhandlede forbrugerretlige regler er ufravigelige, ved den sædvanlige forskrift, der understreger, at bestemmelser, der fraviger direktivets krav til skade for forbrugeren, ikke er bindende for forbrugeren.

Artikel 19 indeholder ændringer af anden EU-lovgivning. Den ændrer direktiv 1999/44/EF for at undgå overlapninger mellem de to retsakter. Artikel 19 tilføjer desuden en henvisning til direktivet i bilaget til forordning (EF) nr. 2006/2004 med henblik på at fremme det grænseoverskridende samarbejde om håndhævelsen af dette direktiv. Artiklen tilføjer desuden en henvisning til direktivet i bilag 1 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/22/EF af 23. april 2009 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser³⁶ for at sikre, at de i dette direktiv fastlagte kollektive forbrugerinteresser beskyttes.

Artikel 20 fastsætter medlemsstaternes frist til at gennemføre direktivet.

Artikel 21 fastsætter datoen for direktivets ikrafttrædelse.

Artikel 22 viser, hvem direktivet er rettet til.

36

EUFL 110 af 15. 2009, s. 30.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg³⁷,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at forblive konkurrencedygtig på de globale markeder er Den Europæiske Union nødt til at finde et svar på de mange udfordringer, som en stadig mere teknologistyret økonomi skaber i dag. Strategien for det digitale indre marked³⁸ fastlægger en omfattende ramme, der fremmer integrationen af en digital dimension i det indre marked. Den første søjle i strategien tackler fragmenteringen af den indbyrdes EU-handel ved at tage hånd om alle de største hindringer for udviklingen af grænseoverskridende e-handel.
- (2) For at fremme et ægte digitalt indre marked er der behov for at harmonisere visse aspekter af aftaler om salg af varer med udgangspunkt i et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.
- (3) E-handel er den primære drivkraft for vækst på det digitale indre marked. Men e-handlens vækstpotentiale er imidlertid langt fra udnyttet til fulde. For at styrke EU's konkurrenceevne og skabe vækst er Unionen nødt til at handle hurtigt og tilskynde de økonomiske aktører til at frigøre det digitale indre markeds fulde potentiale. Det digitale indre markeds fulde potentiale kan kun frigøres, såfremt alle markedsdeltagere har let adgang til onlinesalg af varer og trygt kan gennemføre e-handelstransaktioner. De aftaleretlige regler, som ligger til grund for markedsdeltagernes transaktioner, er blandt de vigtigste faktorer, der påvirker virksomhedernes beslutninger om, hvorvidt de skal udbyde varer online på tværs af grænserne. De aftaleretlige regler har desuden betydning for, hvorvidt forbrugerne er villige til at tage denne form for køb til sig og have tillid til den.
- (4) Selv om onlinesalg af varer tegner sig for langt størstedelen af fjernsalg i EU, bør dette direktiv omfatte alle fjernsalgskanaler, herunder telefon- og postordresalg, med

37

38

EUT C [...] af [...] s [...]]
 COM(2015) 192 final.

henblik på at undgå uberettiget konkurrenceforvridning og for at skabe lige vilkår for alle virksomheder inden for fjernsalg.

- (5) EU-reglerne for onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer er stadig fragmenterede, selv om reglerne om oplysningskrav forud for indgåelsen af aftalen, fortrydelsesret og leveringsbetingelser allerede er fuldt ud harmoniserede. Andre vigtige kontraktforhold, f.eks. betingelser for overensstemmelse, beføjelser i tilfælde af mangler og reglerne for udøvelse af disse beføjelser, er underlagt minimumsharmonisering i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF³⁹. Medlemsstaterne har haft mulighed for at være mere vidtgående end EU-standarderne og indføre regler, der sikrer et endnu højere forbrugerbeskyttelsesniveau. I denne forbindelse har de tilpasset forskellige forhold i forskelligt omfang. Dermed er der væsentlige forskelle i de nationale bestemmelser, der gennemfører EU-lovgivningen om forbruger aftaler, for så vidt angår centrale forhold af købsaftalen, f.eks. fraværet eller tilstedeværelsen af et hierarki af beføjelser, den lovbestemte garantis varighed, den omvendte bevisbyrdes varighed eller underretningen af sælger om mangler.
- (6) De nuværende forskelle kan være til skade for virksomheder og forbrugere. I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008⁴⁰ skal erhvervsdrivende, der retter deres virksomhed mod forbrugere i andre medlemsstater, tage højde for de ufravigelige forbrugerretlige regler på det sted, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted. Da der er forskel på disse regler i medlemsstaterne, kan virksomhederne stå over for yderligere omkostninger. Derfor vil mange virksomheder formodentlig vælge blot at drive handel indenlands eller kun at eksportere til en eller to medlemsstater. Dette valg, der mindsker eksponeringen for omkostninger og risici i forbindelse med grænseoverskridende e-handel, resulterer i forspildte muligheder for at udvide virksomheden og for stordriftsfordele. Dette berører især små og mellemstore virksomheder.
- (7) Selv om forbrugerne som følge af forordning (EF) nr. 593/2008 nyder en høj grad af beskyttelse, når de handler online eller foretager andre former for fjernkøb, har fragmenteringen desuden en negativ indvirkning på forbrugernes tillid til e-handel. Omend der er flere faktorer, der bidrager til denne mistillid, er usikkerheden om de vigtigste aftalemæssige rettigheder en af de største bekymringer for forbrugerne. Denne usikkerhed gør sig gældende, uanset om forbrugerne er beskyttet af de ufravigelige forbrugerretlige regler i deres egen medlemsstat, når en sælger retter sin grænseoverskridende virksomhed mod dem, eller om forbrugerne indgår grænseoverskridende aftaler med en sælger, uden at den pågældende sælger udøver sin erhvervmæssige virksomhed i forbrugers medlemsstat.
- (8) For at afhjælpe disse problemer bør virksomheder og forbrugere kunne forlade sig på et enkelt sæt fuldt ud harmoniserede og målrettede regler for onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer. Der er behov for ensartede regler om flere centrale forbrugerretlige forhold, som i henhold til den nuværende fremgangsmåde med minimumsharmonisering har resulteret i forskelle og handelshindringer i hele EU.
- (9) Fuldt ud harmoniserede forbrugerretlige regler vil gøre det lettere for erhvervsdrivende at udbyde deres produkter i andre medlemsstater. Virksomhedernes omkostninger vil blive nedbragt, idet de ikke længere vil være nødt til at tage højde for

39

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).

40

Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

forskellige ufravigelige forbrugerretlige regler. Som følge af et stabilt aftaleretligt grundlag vil de få mere retssikkerhed i forbindelse med fjernsalg til andre medlemsstater.

- (10) Den øgede konkurrence mellem de erhvervsdrivende forventes at udmønte sig i, at forbrugerne får et større udvalg til mere konkurrencedygtige priser. Forbrugerne vil få et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og en øget forbrugervelfærd som følge af de målrettede og fuldt ud harmoniserede regler. Dette vil desuden øge deres tillid til den grænseoverskridende fjernhandel, navnlig onlinehandlen. Forbrugerne vil være mere tilbøjelige til at benytte sig af grænseoverskridende fjernhandel, hvis de ved, at de nyder de samme rettigheder i hele EU.
- (11) Dette direktiv omfatter regler for onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer udelukkende i forbindelse med de centrale aftaleforhold, der er nødvendige for at overvinde aftaleretlige hindringer på det digitale indre marked. I den forbindelse skal reglerne om betingelser for overensstemmelse, forbrugernes beføjelser i tilfælde af mangler samt reglerne for udøvelsen af disse beføjelser harmoniseres fuldt ud, og forbrugerbeskyttelsesniveauet skal øges i forhold til direktiv 1999/44/EF.
- (12) Såfremt en aftale omfatter både salg af varer og levering af tjenesteydelser, skal direktivet i overensstemmelse med principperne i direktiv 2011/83/EU kun finde anvendelse på den del, der vedrører salg af varer.
- (13) Dette direktiv finder ikke anvendelse på varer som f.eks. cd'er og dvd'er, der integrerer digitalt indhold således, at varen udelukkende fungerer som et medium for det digitale indhold. Direktivet finder dog anvendelse på digitalt indhold, der er integreret i varer såsom husholdningsapparater eller legetøj, hvor det digitale indhold er inkorporeret således, at dets funktioner er underordnet varens primære funktioner, og det udgør en integreret del af varen.
- (14) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes aftaleret på områder, der ikke er reguleret af dette direktiv. Medlemsstaterne skal frit kunne fastsætte de nærmere betingelser for visse af de aspekter, der reguleres af dette direktiv, i det omfang disse ikke harmoniseres fuldt ud af dette direktiv: forbrugernes frist til at gøre deres rettigheder gældende, handelsmæssige garantier og sælgerens regresret.
- (15) Når bestemmelserne i dette direktiv henviser til de samme begreber, skal de anvendes og fortolkes på en måde, der er forenelig med bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF og direktiv 2011/83/EU⁴¹, således som de er blevet fortolket i retspraksis fastlagt af Den Europæiske Unions Domstol.
- (16) For den juridiske klarheds skyld indeholder direktivet en definition af en købsaftale. Denne definition fastholder, at aftaler om levering af varer, der skal tilvirkes eller fremstilles, herunder efter forbrugers specifikationer, ligeledes er omfattet af direktivets anvendelsesområde.
- (17) For at skabe klarhed og sikkerhed for sælgere og forbrugere skal direktivet definere begrebet "aftale". Denne definition er i tråd med de fælles traditioner i samtlige medlemsstater, idet den for, at der kan være tale om en aftale, kræver, at der foreligger en kontrakt indgået med den hensigt at skabe forpligtelser eller andre retsvirkninger.

41

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

- (18) For at finde en balance mellem kravet om retssikkerhed og en rimelig fleksibilitet med hensyn til retsreglerne skal der ved enhver henvisning til, hvad en person kan forvente, eller hvad der kan forventes af en person, forstås, hvad der med rimelighed kan forventes. Om noget er rimeligt, skal vurderes på et objektivi grundlag under hensyn til aftalens art og formål, sagens konkrete omstændigheder og parternes sædvane og praksis. Især den rimelige tid til afhjælpning eller omlevering skal vurderes på et objektivi grundlag under hensyn til varens egenskaber og manglens karakter.
- (19) For at gøre det klart, hvad forbrugeren kan forvente af varen, og hvad sælgeren hæfter for i tilfælde af, at denne ikke kan levere, hvad der forventes, er det afgørende at harmonisere reglerne for varens overensstemmelse med aftalen fuldt ud. En kombination af subjektive og objektive kriterier bør beskytte de legitime interesser hos begge parter i en købsaftale. Varens overensstemmelse med aftalen vurderes under hensyn til ikke alene de betingelser, der er fastsat i aftalen – herunder oplysninger afgivet inden aftalens indgåelse, som udgør en integreret del af aftalen – men også visse objektive betingelser, som udgør standarderne for, hvad der normalt kan forventes af en vare, navnlig for så vidt angår formålsegnethed, emballage, installationsvejledning og normale egenskaber og ydeevne.
- (20) En lang række forbrugsvarer skal installeres, før de kan bruges på en nyttig måde af forbrugeren. Derfor skal mangler ved varen, der skyldes forkert installation, anses som misligholdelse af aftalen, hvis varen er installeret af sælgeren eller på sælgerens vegne, eller hvis varen er installeret af forbrugeren, og den forkerte installation skyldes en mangel ved installationsvejledningen.
- (21) Manglende overensstemmelse omfatter både materielle og retlige mangler. Tredjemands ret og andre retlige mangler kan i praksis hindre forbrugeren i at bruge varen i overensstemmelse med aftalen, hvis rettighedshaveren med rette tvinger forbrugeren til at ophøre med at kræve disse rettigheder. Derfor skal sælgeren sikre, at varen er fri for tredjemands ret, der kan hindre forbrugeren i at bruge varen i overensstemmelse med aftalen.
- (22) For at undgå omgåelse af ansvaret for mangler og sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau skal enhver fravigelse af de ufravigelige regler om kriterierne for overensstemmelse og ukorrekt installation, som er til skade for forbrugeren – selv om aftalefriheden, hvad angår betingelserne for varens overensstemmelse med aftalen, bør sikres – alene være gyldig, såfremt forbrugeren udtrykkeligt er blevet underrettet herom og udtrykkeligt har givet sit samtykke hertil ved aftalens indgåelse.
- (23) Det er vigtigt at sikre en længere holdbarhed af forbrugsvarer for at opnå mere bæredygtige forbrugsmønstre og en cirkulær økonomi. Det er også meget vigtigt at holde fejlbehæftede produkter ude af EU's marked ved at styrke markedsovervågningen og give de økonomiske aktører de rigtige incitamenter, så tilliden til det indre marked kan øges. I den forbindelse er produktspecifik EU-lovgivning den mest hensigtsmæssige tilgang til indførelse af holdbarhedskrav og andre produktrelaterede krav til særlige former for eller grupper af produkter ved hjælp af tilpassede betingelser. Dette direktiv skal derfor være komplementært i forhold til målsætningerne for denne sektorspecifikke EU-lovgivning. For så vidt som specifikke holdbarhedsoplysninger angives i en erklæring forud for aftalens indgåelse, som er en del af købsaftalen, skal forbrugeren kunne regne med disse oplysninger som en del af betingelserne for varens overensstemmelse med aftalen.

- (24) En øget retssikkerhed for både forbrugere og sælgere kræver en klar angivelse af, hvornår varens overensstemmelse med aftalen skal vurderes. For at sikre, at nærværende direktiv er i overensstemmelse med direktiv 2011/83/EU, er det hensigtsmæssigt at fastsætte tidspunktet for risikoens overgang som tidspunktet for vurderingen af varens overensstemmelse med aftalen. I de tilfælde, hvor varen skal installeres, bør det pågældende tidspunkt imidlertid tilpasses.
- (25) Medlemsstaternes valgfri mulighed for at bevare forbrugerens underretningsforpligtelser kan føre til, at forbrugerne let risikerer at få afvist velbegrundede krav om afhjælpning i tilfælde af forsinket eller manglende underretning, især i forbindelse med en grænseoverskridende transaktion, hvor en anden medlemsstats ret gør sig gældende, og forbrugeren ikke har kendskab til den underretningsforpligtelse, som udspringer af den anden medlemsstats ret. Derfor skal der ikke fastsættes en underretningsforpligtelse for forbrugerne. Medlemsstaterne kan desuden ikke indføre eller bevare et krav om, at forbrugeren skal underrette sælgeren om mangler inden en bestemt frist.
- (26) For at give virksomhederne mulighed for at forlade sig på et enkelt sæt regler i hele EU er det nødvendigt fuldt ud at harmonisere den periode, hvor bevisbyrden i forbindelse med manglen er omvendt til gavn for forbrugeren. Forbrugeren skal inden for de første to år blot godtgøre, at der foreligger en mangel, for at kunne drage fordel af antagelsen om, at der er tale om en manglende overensstemmelse, uden at skulle bevise, at manglen faktisk forelå på det relevante tidspunkt for mangelsbedømmelsen. For at øge retssikkerheden i forhold til tilgængelige beføjelser ved mangler og fjerne en af de største hindringer, der står i vejen for det digitale indre marked, bør der etableres en fuldt ud harmoniseret rækkefølge, som beføjelserne kan udøves i. Forbrugeren skal navnlig have valget mellem reparation og omlevering som en første beføjelse, hvilket bør bidrage til at bevare aftaleforholdet og den gensidige tillid. Forbrugeren skal have mulighed for at kræve reparation fremmer desuden et bæredygtigt forbrug og kan bidrage til, at produkterne får en længere holdbarhed.
- (27) Forbrugeren valg mellem reparation og omlevering bør kun begrænses, i det omfang det valgte ville være uforholdsmæssigt i forhold til den anden mulighed, ulovligt eller umuligt. Det ville f.eks. være uforholdsmæssigt at kræve omlevering af et produkt på grund af en mindre ridse, hvor omlevering ville medføre betydelige omkostninger, hvorimod ridsen let ville kunne repareres.
- (28) Hvis sælgeren ikke har afhjulpet manglen gennem reparation eller omlevering uden væsentlig ulempe for forbrugeren og inden for rimelig tid, har forbrugeren ret til et afslag i prisen eller til at bringe aftalen til ophør. En eventuel reparation eller omlevering skal særligt være gennemført på en vellykket måde inden for dette rimelige tidsrum. Hvad der er et rimeligt tidsrum, skal vurderes på et objektivt grundlag under hensyn til varens og manglens karakter. Hvis sælgeren efter udløbet af det rimelige tidsrum ikke har afhjulpet manglen på en vellykket måde, skal forbrugeren ikke være forpligtet til at acceptere yderligere forsøg på afhjælpning af den samme mangel fra sælgerens side.
- (29) I betragtning af at retten til at bringe aftalen til ophør på grund af en mangel er en vigtig beføjelse, der finder anvendelse, når reparation eller omlevering ikke er mulig eller er mislykket, skal forbrugeren ligeledes kunne udøve retten til at bringe aftalen til ophør, hvis manglen er uvæsentlig. Dette vil medføre et stærkt incitament til at afhjælpe alle former for mangler på et tidligt tidspunkt. For at udøve retten til at bringe aftalen til ophør i praksis i situationer, hvor forbrugeren har købt flere varer, hvoraf

nogle er tilbehør til det primære produkt, og som forbrugeren ikke ville have købt uden det primære produkt, og manglen berører det primære produkt, skal forbrugeren ligeledes have ret til at bringe aftalen til ophør for så vidt angår tilbehøret, selv om tilbehøret er i overensstemmelse med aftalen.

- (30) Hvis forbrugeren bringer aftalen til ophør på grund af en mangel, bestemmer dette direktiv udelukkende de væsentligste virkninger af samt reglerne vedrørende retten til at bringe aftalen til ophør, navnlig parternes forpligtelse til at tilbagelevere, hvad de har modtaget. Dermed er sælgeren forpligtet til at refundere det beløb, som forbrugeren har betalt, og forbrugeren skal tilbagelevere varen.
- (31) For at sikre forbrugers ret til at bringe aftalen til ophør i praksis samtidig med, at det undgås, at forbrugeren beriges uberettiget, skal forbrugers forpligtelse til at betale for forringelsen af vares værdi begrænses til tilfælde, hvor forringelsen er større end forringelsen ved normal brug. Under alle omstændigheder skal forbrugeren ikke være forpligtet til at betale mere end den aftalte købesum for varen. I tilfælde, hvor det er umuligt at tilbagelevere varen på grund af ødelæggelse eller bortkomst, skal forbrugeren betale sælgeren pengeværdien af de ødelagte varer. Forbrugeren skal imidlertid ikke være forpligtet til at betale pengeværdien, hvis ødelæggelsen eller bortkomsten skyldes, at varerne ikke er i overensstemmelse med aftalen.
- (32) For at øge sælgernes retssikkerhed og forbrugernes generelle tillid til den grænseoverskridende handel er det nødvendigt at harmonisere den periode, hvor sælgeren er ansvarlig for mangler, der eksisterer på det tidspunkt, hvor forbrugeren får varerne i fysisk besiddelse. I betragtning af at hovedparten af medlemsstaterne har indført en 2-årig periode i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 1999/44, og at denne periode i praksis betragtes som et rimeligt tidsrum af markedsdeltagerne, bør den bevares.
- (33) For at sikre en større bevidsthed hos forbrugere og en mere gnidningsløs håndhævelse af EU-reglerne om forbrugernes rettigheder i forbindelse med mangelfulde varer bør dette direktiv afstemme det tidsrum, hvor bevisbyrden er omvendt til gavn for forbrugeren, med det tidsrum, hvor sælgeren er ansvarlig for eventuelle mangler.
- (34) Med henblik på at sikre gennemsigtigheden indeholder direktivet visse gennemsigtighedskrav, for så vidt angår de handelsmæssige garantier. For at forbedre retssikkerheden og undgå, at forbrugere vildledes, bestemmer dette direktiv, at de vilkår, der er mest fordelagtige for forbrugeren, skal finde anvendelse, hvis betingelserne for den handelsmæssige garanti, der er fastsat i reklamer eller i oplysninger afgivet af sælgeren inden aftalens indgåelse, er mere fordelagtige end de vilkår, der er fastsat i garantierklæringen.
- (35) I betragtning af at sælgeren er ansvarlig over for forbrugeren for eventuelle mangler ved varen, der skyldes en handling eller en undladelse begået af sælgeren eller tredjemand, er det berettiget, at sælgeren skal have ret til at rejse krav over for den ansvarlige person i et tidligere led i transaktionskæden. Dette direktiv skal imidlertid ikke berøre aftalefriheden mellem sælgeren og andre parter i transaktionskæden. Medlemsstaterne bør oplyse de nærmere detaljer vedrørende udøvelsen af denne ret, navnlig for så vidt angår spørgsmålet om, mod hvem og hvordan sælgeren kan rejse krav.
- (36) Personer eller organisationer, der i henhold til national lovgivning anses for at have en legitim interesse i at beskytte forbrugerretlige rettigheder, skal have ret til at

anlægge sag, enten ved en domstol eller ved en myndighed med kompetence til at påkende klager eller til at indlede relevante retssager.

- (37) Intet i dette direktiv er til hinder for anvendelsen af regler i den internationale privatret, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 og forordning (EU) nr. 1215/2012⁴².
- (38) Direktiv 1999/44/EF skal ændres, så fjernsalg ikke er omfattet af dets anvendelsesområde.
- (39) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004⁴³ bør ændres, således at den indeholder en henvisning til dette direktiv i sit bilag med henblik på at fremme det grænseoverskridende samarbejde om håndhævelsen af dette direktiv.
- (40) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/22/EF⁴⁴ bør ændres, således at det indeholder en henvisning til dette direktiv i sit bilag for at sikre, at de i dette direktiv fastlagte kollektive forbrugerinteresser beskyttes.
- (41) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁴⁵ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (42) Da dette direktivs formål, nemlig at bidrage til det indre markeds funktion ved på en konsekvent måde at tackle aftaleretlige hindringer for onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer, ikke kan opfyldes tilstrækkeligt af medlemsstaterne, men bedre kan opfyldes på EU-niveau, kan EU vedtage foranstaltninger med henvisning til nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i denne artikel går forslaget ikke videre, end hvad der er nødvendigt for nå målene.
- (43) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og respekterer de principper, der navnlig anerkendes i EU's charter om grundlæggende rettigheder, herunder chartrets artikel 16, 38 og 47 —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter visse krav til aftaler om fjernsalg mellem sælger og forbruger, navnlig regler om varers overensstemmelse, beføjelser i tilfælde af mangler og reglerne for udøvelse af disse beføjelser.

⁴² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civile og handelsretlige område (samarbejdning) (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

⁴³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (EUT L 165 af 18.06.2004, s. 1).

⁴⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/22/EF af 23. april 2009 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser (EUT L 110 af 1.05.2009, s. 30).

⁴⁵ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

2. Direktivet finder ikke anvendelse på aftaler om fjernsalg af tjenesteydelser. Såfremt en aftale omfatter både salg af varer og levering af tjenesteydelser, finder direktivet kun anvendelse på den del, der vedrører salg af varer.
3. Direktivet finder ikke anvendelse på varige medier, der integrerer digitalt indhold således, at der er tale om varer, som udelukkende fungerer som medium for det digitale indhold ved levering til forbrugeren.
4. Dette direktiv berører ikke den nationale lovgivnings almindelige aftaleret såsom bestemmelserne om aftalers indgåelse, gyldighed og virkning, herunder konsekvenserne af at bringe en aftale til ophør.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- (a) "købsaftale": enhver aftale, hvorved sælgeren overdrager eller påtager sig at overdrage ejendomsretten til en vare – herunder en vare, der skal tilvirkes eller fremstilles – til forbrugeren, og forbrugeren betaler eller påtager sig at betale prisen herfor.
- (b) "forbruger": enhver fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv
- (c) "sælger": enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om der er tale om offentligt eller privat ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i dennes navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler
- (d) "vare": enhver løsøregenstand, undtagen
 - a) varer, som sælges på tvangsauktion eller i øvrigt i henhold til lov
 - b) vand, gas og el, medmindre det udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde.
- (e) "aftale om fjernsalg": en købsaftale, der indgås som led i en organiseret fjernsalgsordning, uden at sælgeren og forbrugeren samtidig er fysisk til stede, idet der til og med tidspunktet for aftalens indgåelse udelukkende anvendes en eller flere former for fjernkommunikationsteknikker, herunder internettet
- (f) "varigt medium": ethvert middel, som sætter forbrugeren eller sælgeren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- (g) "handelsmæssig garanti": enhver forpligtelse, som sælgeren eller en producent ("garantigiveren") har påtaget sig over for forbrugeren, ud over sin retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved varerne, hvis de ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed

- (h) "aftale": en kontrakt indgået med den hensigt at skabe forpligtelser eller andre retsvirkninger
- (i) "afhjælpning": at bringe forbrugsvaren i overensstemmelse med købsaftalen i tilfælde af en mangel
- (j) "gratis/uden vederlag": fri for de omkostninger, der er nødvendige for at bringe varen i overensstemmelse, navnlig forsendelsesomkostninger, arbejds løn og materialeomkostninger.

Artikel 3

Harmoniseringsniveau

Medlemsstaterne må ikke bevare eller indføre bestemmelser, som fraviger dem, der er fastsat i dette direktiv, herunder strengere eller lempeligere bestemmelser, for at sikre et andet forbrugerbeskyttelsesniveau.

Artikel 4

Overensstemmelse med aftalen

1. For at være i overensstemmelse med aftalen sikrer sælgeren, at varen, hvor det er relevant:
 - a) svarer til den mængde, kvalitet og beskrivelse, der er fastsat i aftalen, hvilket indebærer, at hvis sælgeren viser forbrugeren en prøve eller en model, skal varen svare til den kvalitet og den beskrivelse, der gælder for prøven eller modellen
 - b) er egnet til et særligt formål, som forbrugeren ønsker, at den skal kunne anvendes til, når han/hun har gjort sælger bekendt hermed på tidspunktet for aftalens indgåelse, og sælger har accepteret dette, og
 - c) har de egenskaber og den ydeevne, der er angivet i en erklæring forud for aftalens indgåelse, som udgør en integreret del af aftalen.
2. For at være i overensstemmelse med aftalen skal varerne også opfylde kravene i artikel 5, 6 og 7.
3. En aftale om at fravige, gøre undtagelse fra eller ændre retsvirkningerne af artikel 5 og 6 til skade for forbrugeren er kun gyldig, hvis forbrugeren ved aftalens indgåelse kendte til varens særlige stand og udtrykkeligt accepterede denne særlige stand, da aftalen blev indgået.

Artikel 5

Krav til varens overensstemmelse med aftalen

Varen skal, hvor det er relevant:

- a) være egnet til alle de formål, til hvilke varer af den samme beskrivelse sædvanligvis vil blive anvendt
- b) leveres med eventuelt tilbehør, installationsvejledning eller andre instrukser, som køber kan forvente at modtage, og
- c) have de egenskaber og den ydeevne, der er sædvanlig for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente under hensyntagen til dens

art og i givet fald de oplysninger om dens konkrete egenskaber, der er afgivet offentligt om den af eller på vegne af sælgeren eller af en anden person i et tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, medmindre sælgeren godtgør, at:

- i) sælger ikke havde kendskab til og ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til den pågældende oplysning
- ii) den pågældende oplysning var rettet ved indgåelsen af købsaftalen, eller
- iii) den pågældende oplysning ikke kan have haft betydning for beslutningen om at købe den pågældende vare.

Artikel 6

Forkert installation

Når varen er installeret forkert, anses mangler, der skyldes den forkerte installation, som misligholdelse af aftalen, hvis:

- a) varen er installeret af sælgeren eller på sælgerens vegne, eller
- b) varen skulle installeres af forbrugeren, blev installeret af forbrugeren, og den forkerte installation skyldes en mangel ved installationsvejledningen.

Artikel 7

Tredjemands ret

På det relevante tidspunkt for mangelsbedømmelsen, jf. artikel 8, skal varen være fri for tredjemands ret, herunder på grundlag af intellektuel ejendomsret, således at varen kan bruges i overensstemmelse med aftalen.

Artikel 8

Relevant tidspunkt for mangelsbedømmelsen

1. Sælgeren er ansvarlig for mangler, der forelå på det tidspunkt, hvor:
 - a) forbrugeren eller en af forbrugeren angiven tredjemand, dog ikke befragteren, får varen i fysisk besiddelse, eller
 - b) varen overdrages til den af forbrugeren angivne befragter, og den pågældende befragter ikke var blevet tilbudt af sælgeren, eller hvor sælgeren ikke tilbyder transport.
2. Hvis varen er installeret af sælgeren eller på sælgerens vegne, anses installationen for fuldført, når forbrugeren har fået varen i sin fysiske besiddelse. Hvis varen skulle installeres af forbrugeren, anses forbrugeren for at have haft rimelig tid til at installere varen på det tidspunkt, hvor han/hun har fået varen i sin fysiske besiddelse, dog under alle omstændigheder senest 30 dage efter det i stk. 1 angivne tidspunkt.
3. En mangel, der bliver synlig inden to år efter det i stk. 1 og 2 angivne tidspunkt, antages at have foreligget på det i stk. 1 og 2 angivne tidspunkt, medmindre dette er uforeneligt med varens art eller med manglens art.

Artikel 9

Forbrugerens beføjelser i tilfælde af mangler

1. I tilfælde af mangler har forbrugeren ret til at få varen bragt i overensstemmelse med købsaftalen af sælgeren ved afhjælpning eller omlevering uden omkostninger for forbrugeren i overensstemmelse med artikel 11.
2. Afhjælpning eller omlevering skal ske inden for rimelig tid og uden væsentlig ulempe for forbrugeren under hensyntagen til varens art og forbrugers formål med at anskaffe varen.
3. Forbrugeren har ret til et forholdsmæssigt afslag i prisen i henhold til artikel 12 eller til at bringe aftalen til ophør i henhold til artikel 13, såfremt:
 - a) reparation eller omlevering er ulovligt eller umuligt
 - b) sælgeren ikke har foretaget reparation eller omlevering inden for en rimelig tid
 - c) reparation eller omlevering medfører en væsentlig ulempe for forbrugeren, eller
 - d) sælgeren har tilkendegivet, eller det tydeligt fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil bringe varen i overensstemmelse med aftalen inden for en rimelig tid.
4. Forbrugeren kan tilbageholde eventuelle udestående betalinger af købesummen, indtil sælgeren har bragt varen i overensstemmelse med aftalen.
5. Forbrugeren har ikke ret til afhjælpning, i det omfang forbrugeren har bidraget til manglen eller virkningerne heraf.

Artikel 10

Oml levering af varen

1. Når sælgeren afhjælper manglen ved omlevering, skal sælgeren tage den vare tilbage, der er sket omlevering for, for egen regning, medmindre parterne har aftalt andet, efter at forbrugeren har underrettet sælgeren om manglen.
2. Såfremt forbrugeren har installeret varen under hensyn til dens art og formål, før manglen blev synlig, omfatter pligten til at tage den vare tilbage, der er sket omlevering for, flytning af den mangelfulde vare og installation af ombytningsvarer eller afholdelse af de hermed forbundne omkostninger.
3. Forbrugeren skal ikke betale for brug af det, som der er sket omlevering for, i tiden forud for omleveringen.

Artikel 11

Forbrugerens valg af afhjælpning i form af enten reparation eller omlevering

Forbrugeren kan vælge mellem reparation og omlevering, medmindre det valgte ville være ulovligt eller umuligt eller i forhold til den anden mulighed ville påføre sælgeren udgifter, der ville være uforholdsmæssigt store under hensyn til alle omstændigheder, herunder:

- a) den værdi, varen ville have, hvis den var mangelfri
- b) manglens betydning

- c) om den alternative afhjælpning kunne foretages uden væsentlig ulempe for forbrugeren.

Artikel 12

Afslag i prisen

Afslaget skal fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den lavere værdi af den vare, som forbrugeren har modtaget, i forhold til en kontraktmæssig vares værdi.

Artikel 13

Forbrugers ret til at bringe aftalen til ophør

1. Forbrugeren udøver sin ret til at bringe en aftale til ophør ved at give sælgeren meddelelse herom, uanset meddelelsesform.
2. Når manglen kun vedrører nogle af de i henhold til aftalen leverede varer, og der foreligger en grund til i henhold til artikel 9 at bringe aftalen til ophør, kan forbrugeren udelukkende bringe aftalen til ophør, hvad angår disse varer og andre varer, som forbrugeren har købt som tilbehør til de mangelfulde varer.
3. Når forbrugeren bringer aftalen til ophør i dens helhed eller for nogle af de i henhold til aftalen leverede varer i overensstemmelse med stk. 2, gælder følgende:
 - a) sælgeren skal tilbagebetale købesummen uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest 14 dage efter, at meddelelsen er modtaget, og betale omkostningerne ved tilbagebetalingen
 - b) forbrugeren skal for sælgers regning tilbagelevere varerne til sælgeren uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest 14 dage efter, at meddelelsen om, at aftalen bringes til ophør, er afsendt
 - c) såfremt varerne ikke kan tilbageleveres på grund af ødelæggelse eller bortkomst, skal forbrugeren betale sælgeren den pengeværdi, som de mangelfulde varer ville have haft på tidspunktet for tilbageleveringen, hvis varerne var blevet opbevaret af modtageren indtil dette tidspunkt, uden at varerne var blevet ødelagt eller bortkommet, medmindre ødelæggelsen eller bortkomsten skyldes, at varerne ikke er i overensstemmelse med aftalen, og
 - d) forbrugeren skal betale for en forringelse af varenes værdi, dog blot i det omfang værdiforringelsen er større end afskrivningen ved normal brug. Betalingen for værdiforringelsen må ikke overstige den pris, der er betalt for varerne.

Artikel 14

Tidsfrister

Forbrugeren har ret til afhjælpning i tilfælde af mangler ved varen, når manglen bliver synlig inden to år efter det relevante tidspunkt for mangelsbedømmelsen. Hvis de i artikel 9 nævnte rettigheder ifølge national lovgivning er underkastet en reklamationsfrist, skal denne frist være på mindst to år fra mangelsbedømmelsen.

Artikel 15

Handelsmæssige garantier

1. Enhver handelsmæssig garanti er bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i:
 - a) oplysninger afgivet af sælgeren inden aftalens indgåelse, herunder erklæringer forud for aftalens indgåelse, som udgør en integreret del af aftalen
 - b) reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og
 - c) garantierklæringen.Hvis garantierklæringen er mindre fordelagtig for forbrugeren end de vilkår, der er fastsat i oplysninger afgivet af sælgeren inden aftalens indgåelse eller i reklamer, er den handelsmæssige garanti bindende i henhold til de vilkår, der er fastsat i oplysninger fra sælgeren inden aftalens indgåelse eller i reklamer vedrørende den handelsmæssige garanti.
2. Garantierklæringen skal udleveres på et varigt medium og være udfærdiget i et klart og forståeligt sprog. Den skal indeholde følgende:
 - a) en utvetydig erklæring om forbrugernes lovbestemte rettigheder i henhold til dette direktiv og en utvetydig erklæring om, at disse rettigheder ikke påvirkes af den handelsmæssige garanti, og
 - b) de af den handelsmæssige garantis vilkår, der supplerer forbrugernes lovbestemte rettigheder, oplysninger om varigheden, overførbareheden, det geografiske omfang og tilstedeværelsen af gebyrer, som forbrugeren kan blive pålagt for at kunne benytte den handelsmæssige garanti, garantigiverens navn og adresse samt, såfremt denne person ikke er garantigiveren, navn og adresse på den person, mod hvem der kan rejses krav, og proceduren desangående.
3. Manglende overholdelse af stk. 2 berører ikke det faktum, at den handelsmæssige garanti er bindende for garantigiveren.
4. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere regler om handelsmæssige garantier, i det omfang disse regler ikke reducerer det beskyttelsesniveau, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 16

Regresret

Hvis den endelige sælger hæfter over for forbrugeren på grund af en mangel, som skyldes en handling eller en undladelse begået af en person i et tidligere led i transaktionskæden, har sælgeren ret til at rejse krav over for den eller de ansvarlige personer i transaktionskæden. Det afgøres efter national lovgivning, mod hvilke personer sælgeren kan rejse krav, og hvilke beføjelser og betingelser for udøvelsen heraf der finder anvendelse.

Artikel 17

Håndhævelse

1. Medlemsstaterne skal sørge for, at der findes effektive og tilstrækkelige midler til at sikre, at direktivet overholdes.
2. De i stk. 1 omtalte midler skal omfatte bestemmelser om, at et eller flere af følgende organer kan anlægge sag i henhold til national lovgivning ved en domstol eller ved en

kompetent myndighed for at sikre, at de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, finder anvendelse:

- a) offentlige instanser eller deres repræsentanter
- b) forbrugerorganisationer med legitim interesse i at beskytte forbrugerne
- c) faglige organisationer med legitim interesse i at handle.

Artikel 18

Ufravigelighed

En aftale, der til skade for forbrugeren bestemmer, at nationale foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv ikke skal finde anvendelse, eller fraviger eller ændrer disses retsvirkninger, før forbrugeren har gjort den erhvervsdrivende opmærksom på manglen, er ikke bindende for forbrugeren, medmindre aftalens parter træffer bestemmelse om, at kravene i artikel 5 og 6, jf. artikel 4, stk. 3, ikke skal finde anvendelse, eller fraviger eller ændrer deres retsvirkninger.

Artikel 19

Ændringer af direktiv 1999/44/EF, forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF

1. I artikel 1 i direktiv 1999/44/EF foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

"1. Formålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om visse aspekter af aftaler om køb af forbrugsvarer og om garantier i forbindelse hermed, som ikke er aftaler om fjernsalg, for at sikre, at der fastsættes et ensartet minimumsniveau for forbrugerbeskyttelse inden for rammerne af det indre marked."

b) i stk. 2 foretages følgende ændringer:

i) litra f) affattes således:

"f) afhjælpning: at bringe forbrugsvareren i overensstemmelse med købsaftalen i tilfælde af en mangel"

ii) følgende punkt tilføjes:

"g) "aftale om fjernsalg": en købsaftale, der indgås som led i en organiseret fjernsalgsordning, uden at sælgeren og forbrugeren samtidig er fysisk til stede, idet der til og med tidspunktet for aftalens indgåelse udelukkende anvendes en eller flere former for fjernkommunikationsteknikker, herunder internettet."

2. I bilaget til forordning (EF) nr. 2006/2004 tilføjes følgende punkt:

"22. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) N/XXX af XX/XX/201X om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer (EUT...)"

3. I bilag I til direktiv 2009/22/EF tilføjes følgende punkt:

"16. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) N/XXX af XX/XX/201X om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer (EUT...)"

Artikel 20

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest [*datoen to år efter ikrafttrædelsen*].
2. Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 21

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 22

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne

Formand

På Rådets vegne

Formand